

Ukininkas

LIETUVOS

UKININKŲ LAIKRAŠTIS.

Prekė laikraščio:

Prusose ir į Austriją 3 auks.
 Į Ameriką ir į kitas svetimas
 žemes 5 auks.
 Į Rusiją (kuvertuose) 5 rub.

Prekė apgarsinimų:

Už eilutę smulkaus
 rašto arba už jos vietą per
 pusę puslapio 60 fenigų.

IŠEINA DU SYKIU PER MĖNESĮ SU MĖNESINIŲ PRIEDU.

Sveiki sulaukę naujų metų!

Tai ir vėl vieni metai prašoko. Pereiti metai mums, lietuviams, buvo labai sunkus, bet tų sunkenybių šičionais jau nekartosime, pasitikėdami, juog šie metai palengvins mūsų sunkias naštas. Mat, numirus Rusijos carui, Aleksandrui III, rodos, žada Rusijoje įvykti tulos atmainos ant gero. O jei visoj Rusijoje kas gero įvyks, tai tik ir mums, lietuviams, nors kelinta dalelė tų gerumų teks.

Jau dabar, girdėti, yra nusidavę toki atsitikimai, kad galima ištikro lukurinti Rusijoje geresnio laiko. Teip štai girdime, juog naujojo caro, Mikalojaus II, valdžia išleidusi tokį įsakymą, kad visi Rusijos pavaldiniai, be skyrto tantystės bei tikėjimo, tur būti primami per valdininkus į visokias vietas. Jug tokia atmaina, kaip šitoji, ištikro jau pati per savę daug neša, o padrangei ir duoda viltį, juog bus ir daugiau atmainų ant gero.

Jeigu prasidės Rusijoje geros atmainos, tai galima lukurinti, juog ir neteisias išplėsta mūsų spauda, t.y. tiesa spausiti lietuviškas knygas bei laikraščius, teip-pat bus mums sugražinta. Reikia pasakyti, kad eina kalbos per sviatę, juog lietuviška spauda tikrai bus sugražinta ir tai nepoilsigam; o aš, kurs šitas eilutes rašau, teip-pat tvirtai tikiu, juog pavelyjimas mūsų spaudos tikrai įvyks, tiktai gal ne teip veikiai, kaip tai kiti tvirtina; vienok vis nepoilsigam. Jau matomi ženklai tokios atmainos pradeda rodytis. Butent, prie Aleksandro antrojo jokios lietuviškos knygos neprivale paimiotis po vyriausybės akių, visos buvo lygiai persekiojamos ir užgintos; o štai dabar „Naują elementorių“, prieš naujus metus atspausdintą Tilžėje, jau perleidžia į Rusiją per rubežius.*) Tai jau geras ženklas. Reikia

tiktai mums nesnausti, reikia pradėti klabinti vyriausybę, ir tai negaišuoti ilgai, tuojaus pradėti darbą. Vieni tegul siūnčia prašymus ant ciecoriaus vardo, kiti tegul patys susitarę važiuoja į Peterburgą ir tegul tenais eina prie paties caro ir prašo jo sugražinti lietuvišką spaudą. O galima būtų pabandyti stačiai paduoti prašymą į ministeriją, kad paveltų išleisti tokį ir tokį lietuvišką laikraštį Vilniuje ar Kaune. Girdėti, juog šimet po naujų metų išeis Rusijoje aštuoniasdešimts naujų laikraščių viršaus. Pirma, prie mirusiojo caro, buvo didei sunku išgauti nuo vyriausybės pavelyjimą naują laikraštį išleisti, o dabar, mat, jau daug lengviaus. Taigi ir mes, lietuviai, neturime žiopsoti, — turime klabinti, neatleistinai klabinti, tai ir mes ką išklabinsime. Reikia tiktai gerai susikalbėti, su apšviestais, išmintingais vyrais pasitarauti ir pradėti darbą tuojaus, be kokios tolesnės gaities.

O kada gausime spaudą, tada mūsų brangioje tėviskėje įvyks tokios atmainos, atkar-tojų, tokios atmainos, juog mes daugelis badar apie jas nė pamislyti negalime!

Tegul gi šitie nanji metai buva mums paraginimu prie viršuje nurodyto darbo, tegul jie suteikia mums drąsumą ir ištvermę prie to darbo drauge su tvirtu pasitikėjimu ant savo pajėgų bei su vilčia į šviesesnę ateitį.

J.

Caro Aleksandro III šermenims.

Džiaugkimės, vyrai: tironas mirė!

Stiklus į viršų iškelkim!

Laisvė tur šviesti, tolyn mus vesti, —

Drąsiai už laisvę išgerkim!

Už žmonių šviesą ir už jų tiesą

Antrą pakelkim stiklę!

Už vyrus trečią, kurie vis stačiai

Rodo mums apšvaistos kelią!

Dirbkime, broliai, kurs kiek įstengia,

Visi į eilę sustoję,

*) Skaityk korespondenciją p. X. Y. iš K—os ant 6 lapo šio numerio Ukininko.

Kad vis teip būtų: tironai žūtų,
O žmonės laisvai tegyvuoja!
1. d. Lapkričio 1894 m. *Netolymas*.

Raudonasis žibintuvas.

Vienam iš tų mažutėlių nameliukų, kurie vienodam atstume šalyje geležinkelio pastatyti, tarp miškų, atstui nuo sodžių ir žmonių, gyveno biednas geležinkelio sargas. Neturėjo jisai pačios, nė vaikų, bet kai numirė vienas jo draugas našlys, palikdamas šešerių metų dukrelę, kaip vienutinį savo turta, be jokios prieglaudos, padorus Jokubas, daug nemislydamas, priėmė našlaitėlę pas save, ketindamas būti jai tėvu. Veltai ji atkalbinėjo visi pažįstami, tarydami, kad geriau būtų mergaitę namuosna prieglaudos atidavus. Konduktorius greitojo trukio (mašinos) graudeno ji: — Tavo algos vargiai ištenka tau pačiam ant pragyvenimo, o dabar reiks tau šį kudykį maitinti ir dengti.

— Gal padės man Dievas, atsiliėpė Jokubas. Mergaitėi nedang tereikia; rodžiai atatraukdamas kąsni nuo savo burnos su ja pasidailinsiu, bet-gi turėsiu į ką žodį prakalbėti ir nebusiu pats vienas šioje triobelėje. O kai užaugs Katriutė, tai man atsidėkavos už auginimą.

— Kur dabar rasi dėkingumą? tarė konduktorius, trukčiodamas pečiais.

Katriutė, pasilikus pas savo globėjų, didžiai ji pamylėjo ir vadino jį tėveliu. Seniukas teip-pat mylėjo ją, kaip tikrą savo vaiką, ir tikrai ne kartą kąsni nuo burnos sau atimdavo, kad tik aprupintų mažą ir ligotą vaikėlį.

Vieną dieną viršininkas artymosios stacijos, žinodamas Jokubo teisingumą, padavė jam didelius pinigus, įsakydamas ataduoti valdytojui netolymo sodžiaus, kurs pats ketino sargo grįžtėn todėli ryto atvykti. „Tiktai susimildamas, Jokubai, niekam apie tai nepasakoki! kalbėjo viršininkas, nes vagys išgirde, kad turi teip daug pinigų dykuose mameiluose, miške...“

— Oi, Ponuli, bukite suvisu ramus, — tarė juokdamas sargas, — kas ten mislys, kad biednasis Jokubas turi pinigų? ...

— Bet vagys turi geras ausis.

Kokiū būdu ir kaip patyrė apie tai, vargu suprasti, bet apie pusiaunaktį du vyrų jau tykėjo prie sargo grįžtės. Tame mete turėjo eiti greitasis trukas, ir Jokubas buvo uždegęs mėlynąjį žibintuvą, kaip ženklą, kad viskas gerai ir ramiai: raudonasis žibintuvas ženklina, kad kokia nors nelaimė atsitiko. Dieną tą pat ženklą duoda su karūnėmis. Taigi Jokubas, uždegęs mėlynąjį žibintuvą, grįžo ramiai savon grįžtėn, — bet tuojaus tapo užpultas tų dviejų plėšikų,

2

kurie to tik ir telaukė, kolei mėlynasis žibintuvas bus uždegtas; žinojo jie, kad greitasis trukas pralėks umai. Užpuolę Jokubą liepė tuojaus atiduoti pinigus. Jokubui tyliant, išsitrankė iš užančio dideliu peiliu ir grasė, kad jį tuojaus nužudysia, jei jis pinigų neatiduos. Bet padorus Jokubas vėlyjo numirti, ne kaip prarasti pinigus jam su išsitikėjimu paduotus. Tada plėšikai, surisę jam rankas ir kojas, parvėlę užkimšo burną ir jėmė kratyti visus pabuklus grįžtėje, įieskodami pinigų. Jtai pasigirdo švilpimas liokomotyvos, — vagys sudrebėjo, Jokubo sirdį sujudino džiaugsminga viltis. Švilpimas atsikartojo, ir numanu buvo trūkį susitariant. Plėšikai tuojaus išsmuko pro duris ir bėgo miškan. O konduktorius su masinisto pagelbininku, grįžion įėjė ir užmatė atviras duris ir surištą Jokubą, šoko vytis, ir už keliato minučių du piktadėjai gulėjo vietoje biedno sargo, kurs iš džiaugsmo nė nežinojo, kaip dėkavoti savo išgelbėtojams.

— Bet sakyk, tarė konduktorius kada gi tu suspėjai uždegti raudonąjį žibintuvą?

— Kaip tai! suško nusistebėdamas Jokubas, argi raudonasis žibintuvas degė?

— Argi butumėm trūkį suturėje, kad ne tas?!

— Vai tai gal aniolas iš dangaus ją uždegė! tarė Jokubas sudėdamas rankas: jug aš gerai atamenu, kad mėlynąjį uždegiau, ir tada grystant manę tie išdykėliai nutvėrė.

— Tai kasgi ją uždegė? kalbėjo konduktorius.

— Tėveli, nebarkite Katriutės! atsiliėpė laibas mergaitės balselis, aš visą teisybę pasakysiu. Tėveli, nesirustink, jau aš daugiau to nedarysiu. Tėvelis liepė neliesti raudonojo stiklelio, bet man jis teip gražus! Nubudau ir negalėjau užmigti; buvo man teip neramu... atsikėliau, išėjau tytomis ir uždegiau gražųjį žibintuvą... Tėveli, atleiskitė, jau aš klausysiu...

— Cha! cha! cha! prasijuokė konduktorius, tai mat tavo aniolas! Norėjo da prasijuokti, bet ašaros pabiro jam iš akių; nebuvo kada verkti, metas buvo lėkti mašinai, todėl, palikęs vieną tarną piktadėjų dabotų, išbėgo skubriai.

Stebuklingą tą atsitikimą pasakojo tarp savęs keliauninkai, didžiai stebėdamiesi.

Pagal lenkišką parąšę Pasmmergeitė

Keli žodžiai apie pirklystę Lietuvoje.

Paskutiniam laikė Lietuviai stropiai pradėjo krutėti apie pirklystę: netiktai kad šen ar ten jau įkurę pavieniui pardavinėčes ar da ketina įkurti, jau išlengvo dygsta mislis tarp lietuvių — susidėjus kelioms žmogystoms įkurti draugiškas pardavinėčias. Apie tokias

draugiškas pardavinyčias, po ilgų apsvaistymų jų reikalingumo, noriu čionai apreikšti kelias mislis „Ukininko“ skaitytojams.

Pirmą negu pasakysiu savo nuomonę apie reikalingumą draugiškų pardavinyčių, noriu ypatingai nurodyti, kaip pas mus ukininkai lietuviai elgiasi laike susirinkimų.

Susirinkimuose, ar tai parapijos ar tai valsčiaus ar pagalios reikale įkūrymo tokios pardavinyčios ir t. t., išgirsi tik užima tuščių kalbų. Kiekvienas čionai stengiasi kalbėti kodaugiausiai, o visai nemislyja, ką reikia kalbėti ir kaip pridera kalbėti, — jiems kad tik malti liežuviu. Tankiausiai taip atsitinka, kad tasai, ką menkiausiai turi supratimo, geidžia kodaugiausiai ir garsiausiai rekti. Visame susirinkime gali tik girdėti vienus pasiskundimus: kad šeimynos istvirko, kad pameta vieną ukininką ir pristoją pas kitą, kad mokesčiai neišsimokami, dalys didelės, kad menkos prekės, pinigų nėra ir t. t. Visi šneka, dužia, neklausydami ir nesuprasdami vienas kito. Apie viską čionais išgirsi kalbas, tiktai nieko negali išgirsti apie reikalą, dėl kurio susirinko.

Jei ir atsiranda koks išmintingesnis žmogus, tai toksai nenori nė šnekėti, nėra žino, kad jo šnekos nieks neišgirs per rėkavimą kitų. Per tai susirinkusieji ir išsiskirsto, palikdami reikalą ant malonės raštininko (sekrėtoriaus), prabaščiaus, arba ir nieko nenuitarę ir atidėję susirinkimą ant kito sykio, ant kurio dangelis jau ir suvisu neateina.

O taip nenoroms renkasi ukininkai ant pasikalbėjimų apie kokį dalyką labiausiai delto, kad neprijaučia jokios bausos.

Jei ir nepeiktinas tasai atsargumas, su kuriuo lietuvis papratęs yra pildyti užmąnytą dalyką, tai tik negalima neužtėmyti, kad da vis atsiliepia dalis likusio iš senovės papratimo — daryti viską pagal prievartą.

Paziūrėkime, kaip elgiasi sviete išmintingesni žmonės susirinkimuose.

Jeigu ant kokio susirinkimo nor kas pasakyti savo nuomonę link drangystės, tai visi susirinkusieji išklauso iki galui, o tik paskiaus tie, kurie turi tvirtą supratimą ir žinias apie tą reikalą, atsisaukia po vieną, ir su apmislėjimu išguldo savo nuomones, rupindamiesi k trumpiausiais žodžiais, aiškiai, visiems suprantamai pasakyti, — negaišina laiko ant tuščių kalbų; o ant pabaigos, surinkę nuomones atsisaukusiuju, išduoda teisų nusprendimą.

Toksai pasielgimas yra vertas sekimo, ir labai naudinga butų, kad Lietuvos ukininkai taip elgtusi; tada ir be prievartos kiekvienas ukininkas rupintusi lankyti susirinkimus, nėra čionais kiekvieno žmogaus nuomonė reikalinga.

O ką apie naudingumą taisymo draugiškų pardavinyčių, tai apie tai nėra ką nė ilgai šnekėti.

Zinoma jau nuo senovės, kad lietuviai pirklystę paleido į žydų nagus, kurie saviškai pasinaudojo, imdami už parduodamus tavorus tokį pelną, kokį tiktai galėdavo išlupti, nepaisydami ant kišenių perkančiųjų.

Teisybė, neseniai išdygo lietuviškos pardavinyčios, įrengtos šen bei ten pavienių žmogystų, bet tos pardavinyčios ikišiolei neturi gero pasivedimo iš tos priežasties, kad vienam žmogui sunku įdėti tiek pinigų į pardavinyčią, kad ji galėtų išlaikyti konkurenciją su žydais pigumu tavorų, o prie to ir pargabenti už menkus pinigus tavoru tiesiog iš tų vietų, kur juos dirba. Daug geresniam padėjime gali būti draugiškos pardavinyčios, kurios, apversdamos daug didesnius pinigus ant nupirkimo iš pirmutinių rankų ir geresnių tavorų, gali daug pigiau juos ir pardavinėti. Draugiškas pardavinyčias galima suprasti nevienaip. Jeigu susitaria kelios žmogystos įkurti tokią pardavinyčią, kuri, neatsiskirdama nuo žydiškų pardavinyčių, įjesko tik savo naudos, tai be abejojimo galima pasakyti, kad ne tik ką neatnės naudos pirkikams, bet tokia pardavinyčia neturės gero pasisekimo, nėra už tą pačią prekę perkantysis nusipirks sau reikalingus daigtus, kur jam patinka, nežiurdamas ant to, kas iš to turės pelną.

Gal skaitytojas paklaus: „Tai kokia ant galo turi būti pardavinyčia ir kaip ją įtaisyti?“ Ant to atsakymas trumpas. Idant draugiška pardavinyčia turėtų gerą pasivedimą, turi rūpintis pirmiausia, idant parduodamas tavoras turėtų gerą sąiką (mierą) ir teisingą svarą ir parsišavinėtų už pigiausią prekę, idant perkantieji matytų ją lyg kokį fabriką, kur dirba tavorus, t. y. kaip kad pirkty tavorus iš pirmos rankos, nuo fabrikanto. Neturi bijoti draugiška pardavinyčia mažo (skatikinio) pelno, nes ir mažas o tankus pelnas, daug vertesnis, jei tik tankiai apsisvartys pinigai, negu didelis, o retas. Teiposgi nereiks nė žmonių traukti už skvernų į draugišką pardavinyčią arba prikalbinėti, kas pirkty joje reikalingus daigtus, delto kad kiekvienas, gaudamas gerą ir už pigesnę prekę tavorą, ir be to viską pirsks tokioje pardavinyčioje.

Prie tokio pardavinyčios pasiėgimo, pardavėjai kaip ir pirkikai, ir vieni ir kiti, turės naudą.

Toliau seka klausymas: kaip tokia draugiška pardavinyčia turi būti įkurta. Taigi, žinoma, susitaria keli arba kelios dešimty žmonių ir nusprendžia tarp savęs po kiek turi sudėti pinigų. Po to išrenka

iš tų vieną arba du (žiurint ant skaitliaus sudėtų pinigų) atsakanti vedimui pardavinynčios, pargabenimui tavorų ir vedimui reikalų joje, ir tada važiuoja pas rejentą surašyti aktą. Išrinktieji vedimui pardavinynčios turi vesti skaičių knygas ir teisingai, viena, dėl to kad teip ir priguli, ir antra, kad negana, kad pardavinėja tavorus, turi būti išrinkti da keli sanariai iš draugystės sergėjimui, kad nebūtų kokių painiojimų nė pardavinynčioje nė pačiuose skaičiuose.

Pritraukimui didesnio skaitliaus sanarių ir pirkėjų reikia parodyti, kad vieni ir kiti matytų, kokią jie iš to turi naudą, t. y. pirminiams reikia paskirti procentus didesnius, nekaip jie galėtų gauti kasoje, t. y. 7 ar 8 nuo šimto, o pirkikams geidžiama būtų išdalinti visą likusį nuo pardavinynčios reikalų pelną pagal didumą pirkinių. Bet nėra tasai sugražinimas procento pirkikams patrauktų su savim daug painumo, o teiposgi ir darbo, tai geriausia būtų, kad kiekvienas pirkdamas atsiimtų savo procentą per pigumą tavoro.

Iš to išeina, kad pardavinynčia turi apsvarstyti savo reikalingiausias metines išlaidas (nusamdymas namų, alga pardavinėtojai, patentas, procentas sanariams ir t. t.), o ir nereikalausti per tą kito pelno.

Laikas mums pabusti iš miego, nes jau neperanksti, ir ruoštis apie savo gerovę. Telkimės visi į kuopas, susirįšę ryšiu meilės ir vienybės, liaukimės kilpas taise vienas kitam, o tada pasijusim bėsa laimingi, nėra, kas negalima vienam, bus lengva daugeliui.

Driežas.

Iš Lietuvos.

Iš Naumiesčio (Suvalkų gub.). Naumiestyje kas nors vis ne teip, kaip kitur, ir tai jau ne nuo kelių metų, bet tur-but nuo pat patekimo po maskolių jungu. Ne teip da seniai veli viršininkai (pavieto) tapo nusudyti viens kitam už ėmimą nuo žmonių pinigų už padėimą vyrų nuo kariumenės. Vienas pavieto daktaras už tokia jau kaltę išbėgo į Šveicariją (dabar gyvena Krokave), o su vienu sekretorium nė nežinome, kaip tikosi. Dabar vel virto kitokia gadynė, — jau dabar tankiau tenka kentėti musų žmonėms už tą prakeiktą maskolių policiją (žemskius). Mat, teip yra: kaip tik žmonės susikivirėja kur-nors, tai tuojau prisikabina žemskiai vest į lastą, ir kabina tik prie kaimo žmonių; ar jie būtų kalti ar ne — tai vis tiek. O jeigu katras tik netur noro eiti, tai, kad ir neveda į lastą, paduoda po kacapų sudu, ir toks nabagas neišvengia Kalvarijos kalinio, — mat, už pasipriešinimą valdžiai. Na, tas tai jau lyg paprastas dalykas būtų, ir kitur tas pats

yra; bet tai ne viskas: — ar žinote, Naumiesčio žemskiai iš to išsimislyjo dvejetainį pasipelnęti; jug žinoma, ne viens, prisidingėdams kalinio, su kokia dešimtaine ar dviem nuramina žemskį, kad neapskųstų. Na, žinoma, paskui toks kacapapalaikis tik to ir tyko, kad kur triukšmas pakiltų. Da vėl kitas dalykas žemskius labai prie to trankia: prie lastos per sargą yra vagis, kone, gali sakyti, ir galvažudys. Kaip žmogų žemskis nuveda į lastą, tai sargas apsiliubia saviškai: tuo žmogų primuša ir atima pinigų, kuriuos paskui pasidalina su žemskiu. Tokiu būdu pereitą vasarą vieną žmogų visai užmušė; o kad to nieks nesuprastų, tai užmušęs da pakorė ir apskelbė, kad tas vargšas pats pasikoręs. Policijos sekretorius Grabanckas nuo pasodintų į lastą imdavo po rublį; tai už tą rublį greičiau paleisdavo. Daugiau jau jis neims tų rublių, nės neseniai pasikorė.

Na, po plynių, da bučiau vieną dalyką kad tik kiek užmiršęs. Naumiesčio muitininkas įgijo didesnę valdžią už patį poną viršininką: jis, kada tik užsimano, tai ir padaro prekymetį (jomarką), na, o kvailli žmonės geriau jo klauso, ne kaip viršininko. Kaip tik apskelbs prekymetį, tai, žiurėk, paskirtą dieną visais keliais tik slenka į Naumiestį, kas pėkšėias, kas važiuotas, kas vedasi karvę, kas jautį, kas paršą. Tur-but prisidingdami pasipriešiti valdžiai, kad ir žydiškai, bet vis valdžiai, teip pildo žyduko (muitininko) prisakymą. Bet ir nedyvai: jug žemskiai mažesnę turi valdžią už viršininką, o nevalia priešintis, na, o muitininkas tur didesnę valdžią už viršininką, tai kur-gi priešis! . . .

J. S. Panoviškis.

Iš Liudvinavo (Kalvarijos p., Suv. gub.) Beskaitydamos kitų korespondencijas laikraštinose, sumislyjan ir aš pats šitą aprašyti apie savo gimtini kampelį, — mat, kaip kalėdos, tai laisvas nuo darbo laikas.

Liudna man labai žiurėti į musų parapijos padėjimą, o liudniausia su tantišku kilimu. Kitas musų kampo ukininkas ir skaito kokią lietuvišką laikraštį, bet kas iš to skaitymo! Perskaito laikraštį, ir radęs beveik savo paties darbus, užpyksta, ketindamas atkeršyti, kad tik žinotų, kas aprašė.

Jaunas musų vikarijušas vėrcias kone vienu veisimu davatkų, kurių jau tiek daug pas mus atsirado, juog ir jam pačiam pernai buvo sunku išsiteisinti, kaip atvažiavo iš Seinų kunigai perkratyti skundas, ką buvo davatkos ant jo pakėlusios, ir butinai buvo užsimanijusios vargšą į žabangas įpainioti. Jan ir ukininkų pačios apie Liudvinavą, žinoma, per rupestingumą musų jaunjo kunigėlio, pradeda į davatkas virsti. Jan ima atsirasti

ir tokių, kad nenor žiūrėti namų nė klausyti vyro, o kas mielą dienele traukia į bažnyčią. Nežinau, kaip karštai jos ten meldžiasi, bet visi aplinkiniai žino, kad tos dievuotosios šeiminkės, belankydamos bažnyčią, prasimano visokius niekus; o jei užnodžia pas ką laikraštį, tai tuojaus neša žinioms Liudvinavo apygardos išgamams, kurių ir vardus lietuviški laikraščiai seniai išrodė. Bet mūsų jaunas kunigėlis da bent nebara tų, kurie skaito lietuviškus laikraščius. Užtai prabaščius tai kalba teip, juogei, katras lietuviškus laikraščius prilaiko, tai vėją gando arba pučia prieš vėją. Pats jisai, žinoma, neskaito mūsų laikraščių, o atliekamą laiką daug kartų apverčia ant lošimo kortomis su žinomu išgamu, „donoščiku“ ir prigaviku, Aleksa, kurs pirma buvo Liudvinavo sudžia ir kurio darbai jau po kelis sykius buvo aprašyti „Ukininke“. To žmogaus darbus gerai žino mūsų prabaščius, bet nepasipiktina . . .

Nežinia, del kokios priežasties pereitą vasarą norėjo mūsų prabaščius Liudvinavo bažnyčios šventorių pamažinti, o atlikusią dalį sunaudoti sodui ir pastatymui namų savo augintinei.*) žmonės stačiai sako, buk prabaščius norėjęs šalia bažnyčios įtaisyti bavariją bavariskam alui pardavinėti. Bet parapijonys susiprato ir nedavė šventoriaus mažinti. Tai koki mūsų dvasiški vadovai. — Kad tarp ukininkų ir atsiranda skaitančių laikraščius, vienok apie Liudvinavą vis daug gero nėra, nės žmonės baisiai įpratę į girtuokliavimą. Aršiausiai elgiasi, kurie gyvena arti miestelio; kokias tie žmonės bjaurėnybes dirba, tai jau ir aprašyti bjauru. Baisus papiktinimas įvyko Liudvinave pereitą nedėlios vakarą, kurio priežastčia buvo mūsų vargamistra, p. A., ir viena dėdienė iš aplinkinių. Žiūrėsime, kaip prabaščius pasielgs už tai su p. A. Tai toki pasielgimai mūsų angštesniųjų stonų; apie žemesnius kitą kartą aprašysiu.

Žandaras.

Iš P—nės (Mariamp. p., Suvalkų gub.) rašo vienas lietuvis savo bičiuliui į Prusus laiską, kaip jisai parkeliavo iš Karaliaučiaus nuo daktaro. Jisai buvo parėjęs į Prusus per Ramoniskius, o paskui pasinaudyjo važinoti iš Karaliaučiaus stačiai per Eitkunnus, geležinkelį; tai maskoliški valdininkai jo čionais neperleido ir (kaip ir visada tokiose sykiuose) liepė gryžti per ten, per kur buvo iškeliavęs. Mūsų bičiuliui buvo pertoli atgal gryžti ir jisai rįžosi po Eitkunais slapta pereiti, o paskui geležinkelio tolyn keliauti. Stai kaip jisai aprašo tą savo slaptąjį pėrėjimą per rubežių:

„Eitkunuose, eidamas nuo vakzalo, susitikau vieną tokį žmogelį. Aš einu šalia jo ir pradedu guostis, kad manęs neleido per rubežių, kad dabar nežinau nė ką daryti. O tasai žmogus man sako: „Aš tau prirodysiu tokį žmogų, kurs tavę vakare be baimės perves.“ Ir nuvedė jisai manę pas tą žmogų. Paklausiau, kiek jisai norės už tą darbą; jisai buvo paprašęs tris rublius, bet nusileido ant dviejų. Da paklausė, kur aš buvau. Aš pasisakiau, kad pas daktarą Karaliaučiuje buvau. Gerai. Paėmiau kvatierką arielkos; da palukėjus paėmiau ir antrą. Atsirado ir daugiaus bičiulių. Kad pradėjo jie į vakarą gerti! Temsta; prašo, kad duočiau rublį, reikią jam ten už ką kaltas atiduoti. O vis daugiaus geria. Prašau, kad negertų; o jisai sako, juog ne biski, bet daug gal gerti: kad uždirba, tai nesigaili; o manę vis baimė ima, drebulys ir silpnumas . . . Jau einame pas rubežių. Jisai eina pažiūrėt, kur maskolius. Atėjęs sako šnekejęs su maskolium: „Duok, sako, maskolini tris rublius ir man tris rublius.“ (O jie trys.) O aš sakau: „Neduosiu! Ką daviau tą rublį, tai ir dovanuju, leiskit manę, aš atgal važiuosiu.“ Jie neleidžia, sako: „Toliaus pereisim.“ Einam toliau. Jau netoli upelis. Sako: „Nusiuk kojas!“ Kaip tik aš nusiaviau, tuojaus jie šoko ant manęs, užėmė burną, užsivertė augštininką, užgulė ant krutinės, atėmė visus pinigus (trisdesimts rublių), dziegorėlį; išjieskojo kiekvieną siulelę: sako, iš Amerikos einu, tai pinigų kelis šimtus nešnosi. De sako: „Mes tavę per dieną dabojom, o dabar, ką mes norim, tai su tavim padarysim, — į upelį nunešę prigirdysim! . . .“ Prašausi, kad tik gyvybę dovanotų ir paleistų, prižadėdamos tylėti ir niekam nesaikyti . . . Jau mislyjan, nepaleis gyvo, vienok iš Dievo malonės nuvėjo ir manę paliko. — Buvo jau kokia desimta adyna, kai sugryžau į karčiamą Eitkunuose ir negalėjau nė žodžio ištarti; buvau išbalęs kaip drobė, ir rodėsi, juog nė lašelio kraujo pas manę nebuvo. Atsitokėjęs pradėjau, kaip iš numirusių atsikėlęs, kalbėti. Karčiamoje radau du, kurie tą dieną drauge gėrė. Jie sakė: „Mes teip ir mislyjom, kad tik kas neatsitiktų.“ Jie manę suramino ir pervedė tą pačią naktį per rubežių. Ką mano sąnariai tą naktį pridrebėjo! Mislyjan, jau gana bus tame sviete gyventi. Dabar neturėjan nė vienos kapeikos, o kur da namai! O čia jokių pažinistamų, jokių prietelių neturim . . . Seip-teip susiprasinėjan pas gerus žmones ir parvykau namo. Bet jau kiek laiko pėrėjo, o da negaliu atsigausti nė užmirsti to baisaus atsitikimo ir tų baisių žmonių. Jų vardus man pasakė tuodu

*) Skaityk Nr. 12. „Ukininke“ 1894 metų.

vyrų, ką manę per rubežių pervedę. Vienas vadinasi Juozas Norkus, antras — Jonas Pazaitis, trečias — Petras Švenčiūnas. Visi trys gyvena Kybartuose ir visi trys katalikai. Lindininkas ant to Jonas Jirkunas iš Virbaliaus. Tą atsitikimą nusiųskite, meldžiami, į Tilžę, į gazetą. . . . M T.

Ploksčiai (Naumiesčio p., Suvalkų gub.) Pernai, 7. dieną Spalių mėn. buvo atlikta prisiega naujamjam Rusijos cecoriui, Mikalojui II. Tai įvyko, kaip galima matyti, į šeštą dieną po mirimui caro Alaksandro III. Bet kokis tai buvo prisiekimas, tai jau nė negali apsaityti! Ploksčių bažnyčioje prisiekimą gal galėtum pavadinti juokingu, kad jisai nebutų buvęs toks negražus.

Seredoje išauksto buvo ant tos intencijos misijos, o paskui ant linksmybės pradėjo iš visų apykaimių rinktis žmoneliai vyriškosios gimties visokio amžiaus, menkiausiai 12 metų Priėjo pilna bažnyčia, pilnas šventorius, nekalbant jau apie tuos, kurie buvo pas Abromą, Šmuilienę ir Patiltėje (teip vadinasi viešbutis). Saikinimas prasidėjo apie pietus, o pasibaigę saulei leidžiantis. —

„Naują carą gavę ar negalime išgerti! — kalbėjo žmonės. Vyrų, pirma išgerkim po šmičkę, o paskui eisim ant prisiegos!“

Šmičkė po šmičkę gerai užsitraukę suėjo į bažnyčią. Liepiant gerbiamiam kunigui J. Kudirkai iskelti po du pirštu ant ženklų prisiegos, vienas užsimovęs ant rankos kepurę laiko, kitas koją kelia, trečias abi rankas iskėlė: teip daugybė girtų elgėsi, nežiūrėdami, kad viršininkas (načelninkas) gal pamatyti. Ant galo, kaip pradėjo kimštis už vieno kito, tai sulaužė bažnyčioje karunas, išvertė grotus, ant galo da priteršė, privėmė bažnyčią. Kiti tik ant užsirašymo pribuvo iš viešbučio. O kas buvo per peštynės, tai kitasai atmins ir trečiam cecoriui siekdamas! Galėčiau surašyti, katrų pakausiai buvo žiauri, bet neverta.

Ant galo ir naktį nebuvo atilsio, nes visur buvo pilna pasitaisiusių nakvoti: vieni angrabinuose, kiti kalne, kiti kitur, — visur buvo rami vieta. Ploksčiuose tulas p. K. Račkauskas turi pardavinęčią. Jam išėjus iš namų su reikalais, priėjo devinta, ir jisai pareidamas rado po savo durimis žmogų pasitaisius ant nakvynės, žinoma, girtą. Musų pirklys, nepasakęs nė „labas vakaras,“ ėmė su lasda glosdyti šonus tam žmogeliui. Išgirdę tą triukšmą jo draugai, kurie buvo pardavinęčioje, išbėgo laukan, kad paliautų glostę tą žmogų, nėsą tai esąs geras žmogus, dagi saltyšius, Jurgis M. iš Mišniurkės, Ilguvos parapijos.

Ta naktį musų geriejie žmonės nēmažai grabių išmatavo bei baltų išdžiovinę, kol namo parsidangino. Tai teip pasibaigę tasai garsingas prisiekimas. P. Dainius.

Iš K—os (Suvalkų gub.) rašo į p. M. Noveskio knygyniā. Tilžen: „Dieve mēliausias, duok, idant tas visas nēitų ant gero! Šiandien gavau per paktą iš Vilniaus cenzuros „Naują Elementorų.“ Iš džiangsimo nežinojau nė ką daryti. . . . Bučiavau, šokinėjau, rodinėjau visiems, ką tik patikan, ir patiems raudonsiuliams (žemskiams) . . . Jau tik turbūt sykį ir mums, vargdieniams lietuviams, užsvis saulelė . . . tur būt jau leis lietuviskas knygas bei laikraščius musų žemėje dirbti! Visi kalba, kad prie dabarykščio cecoriaus, Mikalojaus II, galime to tikrai tikėtis. Tiktai reikia prašyti, siųsti prašymus į Peterburgą, o da geriaus butų, kad žmonės lietuviai iš visų kampų Lietuvos tartusi, išrinktų tam tyčia išmintingesnūs vyrus iš savo tarpo ir siųstų juos į Peterburgą pas cecorių Mikalojų prašyti pavelyjimo dirbti pas mus Lietuvoje lietuviskas knygas ir laikraščius lotyniskomis litaromis. Kiti sako, reikia palaukti karunacijos (vainikavimo), bet, man rodos, nereikia laukti. Vainikavimas bus da kitą vasarą ir lyg to laiko gal vėl kas įvykti: gal cecoriaus nuomonės atsimainyti, — jug teip jau daug kartų su daug viešpačių yra nusidavę, o pagalios gal patsai Mikalojus II savo vainikavimo nesulaukti; da galime iki kitam pavasariui kitą cecorių gauti; o koks jis bus, to jug nežinome. Ne, vyručiai! Jau kad matome gerą pradją, tai nagaisuokime. Tuojau siųskimę prašymus, deputacijas, garsinkime po laikraščius, po savus ir svetimus, kad musų balsas butų aiškiai išgirstas!

Man rodos, Lietuvoje atsirastų tokių ukinkų, kurie nevengtų kelionės į Peterburgą. Reikės man pačiam pradėti kalbinti.

Iš musų kampo buvo išgabėnę vieną ukinką į Maskoliją už platinimą lietuviskų knygų tarp žmonių. Negali jau nė pasakyti, ką tasai geras žmogus privargo, prikentėjo prie caro Aleksandro III už tą savo, gali sakyti, šventą darbą. Dabar jisai, kaip girdėti, padavę prašymą cecoriui Mikalojui II, kad leistų jam gryžti į tėviskę. Žiūrėsime, kas nusiduos.

Mikalojaus II manifestą Seimai*) išvertė iš rusiško į lietuviską ir tokiu būdu visose bažnyčiose tasai manifestas tapo žmonėms lietuviskoje kalboje apskelbtas. Policija buvo norėjusi, kad manifestą katalikų bažnyčiose

*) Seinuose yra vyskupiška katedra ir katalikų seminarija. Red.

žmonėms maskoliškai perskaitytų; bet vyskupai užsispyrė, ir dabar negirdėti jokių kliudinimų. — kas žin, kaip toliaus bus. . . .

Atsiųskite, meldžiami kokia, desimti „Elementorių.“ — reikia vaikeliams padalinti, tegul mokinasi. X. Y.

Vilnius. Eina kalbos, kad Vilniaus generalgubernatorių Orževskį pavarys nuo tos vietos. — Kaip „Ukininke“ buvo rašyta, juog caras nusudytiems Kraziečiams dovanos (nebutas) kaltybes, teip ir įvyko — dovanojo. Orževskis bandė kištis, kad nebutų Kraziečiams dovanota.

Griškabudis (Naumiesčio p., Savalkų g.) i Griškabudžio klebonija susisipietė jaunų gražių, kaip lelijų žydinčių davatkaičių. Juų tėvūiams jas iš-tenai krapštant ir prie tekėjimo kalbinant ir verčiant, jos visoms keturioms spardosi, rėkia ir ginas, juog iščionai jau niekad neisnancios ir netekėsiančios, ir jau žmoniškomis mamutėmis nebusiančios. Vien. Liet.

Iš svetur.

Ryga. Maloningas redaktorius, meldžiami, bukite toki meilingi, patalpinkite šitą mano laiską į savo laikraštį, idant ir platesnis svietas patirtų, kaip mus, lietuvius, nevidonai maskoliai skriaudžia ir kankina.

Pas mus Rygoje, dabar maskolių žandarai baisiai užklupo naikinti lietuvius ir visą lietuystę. Nakties mete užpuolė jie krėsti pp. Šimaliuną, Karolį, Pranckevyčią, Giedraitį, Jančevskį ir kitų dangybę, kurių vardų da nesmi patyręs. Prie kiekvieno žandarai įsiekėjo lietuviškų knygų ir laikraščių. Suėmė poną Šimaliuną, ir tasai turėjo padėti 500 rublių kaucijos, kad paleistų iki sudui. Pranckevyčia padėjo 200 rublių; o Valerijono Jančevskio suvisu nepaleido. Jį uždarė 12. dieną Spalių mėnesio, ir neprileidžia prie jo nė vieno žmogaus. P. V. Jančevskį žandarai užpuolė darbavietėje ir lyg koki baisiausią galvažudį su vėsula išgabeno. Nedavė nė darbavietės durų uždaryti. Po dviejų nedėlių rado p. Jančevskio darbavietės duris išlanžtas; nežinia, nė kas iš-ten prapuolė, nė kas liko; o raktai nuo tos darbavietės pas žandarų jenerolą Seredą. Išgirdęs apie tokius baises daigtus, p. Jančevskio brolis nuėjo pas jenerolą Seredą ir pranešė jam viską tą. Tada Sereda liepė atgabenti p. Jančevskį iš kalinio ir tarė i ji tais žodžiais: „Tu nemislyk besugrįšias i savo darbavietę. Atiduok visus savo daigtus broliui, o aš tavę liepsin išgabenti i Peterburgą, i Petropavlovską stiprumą (krepasti).“ P. Jančevskis ant tų Seredos žodžių drasiai atsiliepė: „Gerk mano kraują lyg paskutinio lašo! . . .“ Ant tų žodžių Sereda tuojaus liepė žandarams įstumti p. Jančevskį i kalinį. Brolis, regėdamas tokį terionišką to maskoliaus apsiėjimą ir negalėdamas jokios pagalbos savo broliui paduoti, kintino pro duris ir, atsistojęs ant gatvės pasienyje, su sopuliu šir-

dyje ir su ašaromis ant akių žiurėjo, kaip padukę žandarai įstumė brolių i uždarytą aklinai karietą ir nugabeno atgal i citadelę.

Po kelių dienų p. Jančevskio brolis gavo iš kalinio nuo Valerijono laiską, kuriame tasai prašė nueiti pas jenerolą, idant pavelytų jam atnešti maldų knygas i kalinį. Tai jenerolas liepė atnešti dabar dirbtas knygas, ne kokias senoviskas, ir jisai pats iduosias jas žandaru, kad broliui i kalinį nuneštų. Mat, koks gudrus kacapas: nor iširti, iš kokio kero kilsta lietuviškos knygos. Zinoma, brolis pasakė, kad jisai tokių knygų netur, ir tokin būdu p. Jančevskis kalinyje nė maldaknygių negauna.

Bet pažiūrėkime dabar, už ką jenerolas teip sunkiame kalėjime laiko p. Jančevskį. Mat, tuli broliai Lietuviai paleido apie ji kalbas, buk jisai esąs anarchistas. Tulas Jonas Misiuna turėjo smulkmenų pardavininė, ir nusibaigė (subankrutų); po to įstojo i slaptąją policiją. Norėdamas žandarams pasirodyti geru talkininku, ir antrodė. Oantras antrodytojas — Girdvainys, kursai nesųkį kėlė maistą „Šelpimo“ draugystėje, norėdamas buti priešėdžiui, o daugamas jam nepavelyjo tos vietos užimti. Del tos priežasties Girdvainys pasidarė judošium, išdavėju lietuvių i barbarų nagus. Yra pas mus ir daugias judošėlių.

Atėjo Misiuna pas p. V. Jančevskį ir turėjo drauge laikraštį, ir atsisėdo skaityti prie stalo. Čia įėjo žandaras, neva norėdamas duoti dirbti ploščių (pons V. Jančevskis tur but rubsiuvys. Red.); bet netrukus išėjo ant gatvės, ir tuojaus prigriuvo pilna stuba žandaru. Drauge suėmė ir Misiuną, bet tik akių dėlei, nėra po dviejų adynų paleido. Iš to gali matyti, kaip Misiuna vedė savo judošiską darbą!

Pas p. V. Jančevskį rado knygas apie Tadeušą Kaščišką ir Kaščiškos fotografiją, ir keletą kvitų „Želmen“ draugystės, nėra, kaip p. V. Jančevskis buvo Paryžiuje, tai prigulėjo prie tos draugystės. Matyti, maskoliai tur pikta mislį apie tuos, kurie, gyvenę koki laiką Paryžiuje, pagyrsta atgal, kad nebutų koki mistrai sproginančiųjų (anarchistų), nėra beveik nieko pikto neradę, tačiau suėmė p. V. Jančevskį ir laiko tokiame sunkiame kalėjime.

Kaip užpuolė kratyti p. Giedraitį, tai tame laike buvo miręs jo vaikas. žandarai numirusiojo kunelį nutraukė nuo lentos i aslą ir žiurėjo, ar ne ant knygų jisai buvo paguldytas. Priegalvi, ant kurio galėjo numirėlis, teip-pat iškrautė, ar neprikimstas knygų.

Broliai Lietuviai, kurie gyvenate laisvose žemėse, neapleiskite musų po sunkin mas-

kolių jungu vaitojančių! Mes nesigailim savo kraujo pralieti, nesigalėkite jus nors prakaito už Lietuvos valnybę! Mes esame prispansti lyg skruzdėlės ir neturime kam daugiau pasignosti nė iškur pagelbos prašyti, kaip prie jusų, kurie kvėpuojate laisvės oru ir galite bent kalbėti atvirai lietuviškai ir rašyti apie Lietuvos vargus ir prispaudimus ir garsinti juos teisiam svetui.

Blėdinga Medgraužys.

Iš Varšavos. Kada parėjo gandas anuo tarpu, juog caras numirė, tai lenkų ponai iš Varšavos miesto ėjo pas general-gubernatorių Gurką išreikšti savo gailėstį dėl mirimo ciecioriaus. Gurka stačiai jiems pasakė, juog jisai abejoja, ar jie (lenkai) iš tikros širdies, ar ne dėl akių tikiai taip dara. Tasai įspėjimas, žinoma, buvo tikras, ir lenkai baisiai apmaudyjosi, kad juos Gurka teip be palitikės sugėdino —

Gurka dabar naujojo caro tapo atstatytas nuo general-gubernatorystės, o į jo vietą paskirtas ikišiol buvęs Rusijos pasiuntinys Berlyne, grovas Juvalov'as, Kas-zin, ar tasai bus geresnis už aną... Girdėti kad Gurka, išsikraustydamas iš Varšavos, apvogė ciecioriskąjį palocių, kuriame gyveno.

Turkija. Turkai baisiai vargina esančius po Turkijos jungu Armėnus.

Anuo tarpu Armėnijoje Turkai negirdėtų baise, nybių pridirbo. Užpuolė didį plotą tos nuvargintos šalies, išplėse turta, atėmė jaunas gražias moteris ir mergeles ir išsigabeno, triobas sudėgino: kelias dešimtis kainų paverė į peleną; daugybę nekaltų žmonių išžudė, o kiti išbėgiojo į girias ir kalnus.

Apie tas turkų baisenybes paslikdo garsas po visa svietą ir pakėlė didį pasibjaurėjimą prieš turkus ir pasigailėjimą ant nelaimingų armėnų. Dabar kitos vyriausybės sutarė užtarti už armėnus prieš turkus; o Anglijoje bei Amerikoje taisosi tam tikros sutartys protestuoti prieš tokius barbariškus turkų darbus.

Amerikos lietuviškuose laikraščiuose, skaitome juog atkeliaujantieji per Naujorką ateiviai iš kitų žemių (ir iš Lietuvos) turi mokėti pasirašyti bent savo vardą ir pravardę. Kurie nemoka pasirašyt, tų visai neįleidžia į Ameriką, tuos gražina atgal, iš kur atkeliavę. Tasai dalykas įvestas nuo 1. dienos Gruodžio mėnesio pereinų 1894 metų.

Amerikos laikraštyje „Sanlėje“ skaitome: Šenandorio miesto Lietuviška kapelija teip garsinga pasidarė, juog pereina visas kitas kapelijas. Didžioji miesto kapelija negal nė pasirodyti prieš lietuvius. Ant visokių atvirų apvaikišiojimų tai nekviečia didžiąją (miesto) kapeliją, tiktai Lietuvius. Pereitą ketvergą buvo susirinkimas lobininkų (bagočių) Forgisano salėje. tai ir tenais lietuviška kapelija grajojo. Rankų plojimas buvo didis, o po visam svečiai sveikino lietuviškus muzikantus ir vėlyjo jiems ir toliaus gero pasivedimo.

Pinigus ir laiškus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitoksai adresas padėti:

Hrn. Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Rubliaus kursas 2 auksinai (markiai) 19 fenigų.

Atsakąs redaktorius Kristupas Voska, Tilžėje. — Spausdinta pas Otto v. Mauderode, Tilžėje.

Apgarsinimai.

Vienybė Lietuvninkų.

Organas Susivienijimo Lietuvninkų Amerikoje išeina jau dešimti metai kas nedėlia didelės knygos (4to) formoje nuo 16 puslapių.

Vienybėje L. talpinama yra yvairūs straipsniai iš viso svieto atsitikimų, o daugiausiai yra žinių iš visų šalių Lietuvos bei daugiausiai rašoma apie gyvenimą lietuvių visose šalose ir pačioje Lietuvoje.

Vienybėje L. talpinama yvairios apysakos iš lietuvių gyvenimo ir nusidavimai iš lietuvių gyvenimo.

Vienybė L. vartoja visiems suprantamą rašybą teip, kad kiekvienas aiškiai supranta viską, apie ką yra skaitęs.

Vienybė L. turi skaityti kiekvienas lietuvis ir žemaitis ir platinti ją tarp savo draugų bei genčių.

Vienybė L. galima yra kiekvienam laike išsirašyti; prekę su parsiumimu iki Prūsų rubeliazus 6 rubliai ant metų. Pinigus už Vienybę L. reikia siųsti ant šitokio adreso:

Mr. Joseph Pauksztis, Box 1018.

Plymouth, Luz. Co. Pa. North America

arba

M. Noveski,

Tilžėje = Tilsit Ostpreussen,

Goldschmiedestr. 8.,

nuo kurio, patiems atsiimant, Vienybė L. kaštuoja tiktai 4 rubliai ant metų. Teip-pat pas jį galima gauti, visokių lietuviškų knygelę. Katolioga norint gauti reikia prisiųsti pačtos markelę už 10 kapeikų.

Lietuva.

„Lietuva“, nedėlinis laikraštis, išeina kas subatą mieste Chicago, Amerikoje, ir talpina savyje naujausias ir svarbiausias žmonėms darbininkams žinias.

„Lietuva“ daugiausiai rupinasi apie labą savo brolių lietuvių, traukdama juos į vienybę per politikiškus kliubus (Amerikoje) ir ragindama prie darbo.

„Lietuva“ įkurė Amerikoje „Lietuviškas kolonijas“, kur jau gerokas būrelis lietuvių apsipirko sau ukes ir gyvena laimingai. Dabar tenai kožnam lietuviui yralengva pradėti ukininkystę tarpusavyj.

„Lietuva“ yra rašoma aiškioje ir visiems suprantamoje kalboje.

„Lietuva“ Amerikoje kaštuoja du daliaru, o į Lietuvą su parsiumimu kaštuoja 6 rubliai.

Norint išsirašyti „Lietuvą“, ir pinigus už ją siunčiant, reikia padėti adresą tokį:

A. Olszewskis,

954 33rd. St., Chicago, Ill. North America.

„Lietuva“ galima gauti ir pas **M. Noveski**, Tilžėje, už 4 rublius per metus.

Turiny:

Sveiki sulaukę naujų metų! J. — Caro Aleksandro III šermenims. *Netolymas.* — Raudonasis žibintuvas. — Keli žodžiai apie pirklystę Lietuvoje. *Driežas.* — Iš Lietuvos: Iš Naumiesčio. Iš Lindvinavo. Iš P-nės. T. Plokščiai. Iš K-os. Vilnius. Griška-budis. — Iš svetur: Ryga. Iš Varšavos. Turkija. Amerikos. — Rubliaus prekes. — Apgarsinimai.